



...

Fővárosi Ítéltábla

10.Gf.40.215/2022/9.

A Fővárosi Ítéltábla a Somodi Ügyvédi Iroda (cím1, ügyintéző: ügyvéd neve ügyvéd) által képviselt felperes1 (cím2) I. rendű és a Garamvölgyi Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: ügyvéd neve1 ügyvéd), valamint a Kertész és Társai Ügyvédi Iroda (cím7, ügyintéző: ügyvéd neve2 ügyvéd) által képviselt felperes2 (cím4) II. rendű felpereseknek a Stajz Ügyvédi Iroda (cím5, ügyintéző: ügyvéd neve3) által képviselt alperes (cím6 alperes ellen vállalkozói díj és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 12-én kelt 21.G.44.196/2016/210. számú ítélete ellen a II. rendű felperes által 212. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti,

a II. rendű felperes kártérítés megfizetése iránti kereseti kérelmét elutasító, valamint a II. rendű felperest az alperes részére 580.000 (Ötszáznyolcvanezer) forint + áfa összegű perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését helybenhagyja,

a II. rendű felperest 7.627.000 (Hétmillió-hatszázhuszonhétezer) forint eljárási illeték megfizetésére kötelező és 53.390.000 (Ötvenhárommillió-háromszázkilencvenezer) forint eljárási illeték viseléséről rendelkező részét megváltoztatja és mellőzi;

kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

I.

A fellebbezés elbírálása körében releváns tényállás szerint a perrel érintett időszakban az I. rendű felperes és az alperes menetrend szerinti járatokat üzemeltető légitársaságok részére földi kiszolgálási tevékenység – légi szállítást kiegészítő, illetve segítő szolgáltatás – végzésére jogosult gazdasági társaságok voltak.

Az alperes mint alperesi szolgáltató 2012. szeptember 5-én határozott idejű 2015. október 31-ig szóló szerződést kötött a repülőtér neven menetrend szerinti járatokat üzemeltető cég1 légitársasággal mint megrendelővel a szerződésben meghatározott földi kiszolgálási szolgáltatások nyújtására (2012. évi cég1 Megállapodás).

A cég1 alperesi szolgáltatójaként az alperes 2012. november 1-jén 2015. október 31-ig terjedő időszakra szóló határozott idejű megállapodás nevet kötött az I. rendű felperessel mint Szolgáltatóval, az alperest a cég1-vel szemben terhelő földi kiszolgálási feladatok egy részének az alperes alvállalkozójaként történő teljesítése tárgyában (2012. évi megállapodás neve).

A felek a 2. cikkben rendelkeztek az I. rendű felperes jegyértékesítési, jegymódosítási tevékenységével kapcsolatos kérdésekről. Egyebek között rögzítették: az I. rendű felperes vállalja, hogy a szolgáltatás neve használatával, külön felszámított díjazás ellenében közvetlenül jegyet értékesít az utasok részére (2.1. pont); a jegyértékesítést a Jegyközpontban szervezi meg, amely meg kell feleljen a cég1 szabályzatának (2.4. pont); a jegyeket az utas kérésére módosíthatja a cég1 szabályai, szabályzatai és a jelen megállapodás szerint (2.6. pont).

A Megállapodás 3. cikke szerint az I. rendű felperes jutalék ellenében a következő szolgáltatások nyújtását is vállalta: a repülőtéri jegykezelési (Check-in) díjak beszedése; az utasok kézipoggyászának ellenőrzése; a cég1 nevében a poggyászdíj beszedése; az előzetes beszállításért fizetendő (Pre-boarding) díj beszedése; a lefoglalt ülőhelydíj beszedése. A Megállapodás időtartamáról a 7. cikk rendelkezett. A 7.3. pont értelmében a Megállapodás a 2012. évi cég1 Megállapodás megszűnése vagy annak harmadik fél részéről történő megszüntetése esetén is megszűnik. (206/F/1. és 33/F/42.)

2015. február 2-i keltezéssel az alperes mint alperes és az I. rendű felperes mint Szolgáltató egy szerződés nevel („Módosítás”) megnevezésű okiratot írtak alá (a továbbiakban: Módosítás).

„Előzmények” címszó alatt a 2012. évi megállapodás nevera utalva rögzítették, abban az I. rendű felperes vállalta, hogy alvállalkozóként közreműködik az alperes és a cég1 megállapodásában meghatározott bizonyos szolgáltatások végzése során. (A pont); e megállapodásukat az alábbiak szerint módosítják (B pont).

Az 1. pontban „Módosító Megállapodás” címszó alatt úgy rendelkeztek, a megállapodás nevet akként módosítják, hogy az I. rendű felperes jegyeladási szolgáltatását meghatározó 2. cikkét (egyéb megállapodás 2.) és annak minden pontját hatályon kívül helyezik és az I. rendű felperes jegyeladási szolgáltatása végzésének a feltételeit a jelen Módosításban meghatározott tevékenységekkel egészíti ki (1.1. és 1.2. pontok).

Az 1.3. pontban – az 1.1. és 1.2. pontokban foglaltakra tekintettel – megállapodtak, hogy hatályon kívül helyezik a megállapodás neve jegyeladási tevékenységre vonatkozó minden rendelkezését, valamint az ezen tevékenységre vonatkozó díjazást, és a jelen Módosításban állapodnak meg e tevékenység végzésének feltételeiben, továbbá az azért járó díjazásban.

A 2. pontban a jegyeladási tevékenységre nézve – egyebek mellett – a következőket rögzítették:

a Módosítás 1. számú mellékletében meghatározott jegyeladási tevékenységet az I. rendű felperes akként végzi a repülőtér neven, hogy a terminálnév terminálon 2 darab, a terminálnév1 terminálon 1 darab jegyeladási pultot működtet, vállalja, hogy a pultok mindennap minimum 03 óra 30 perctől 22 óráig nyitva tartanak és ott a felperes, illetve alkalmazottjai, munkavállalói, megbízottjai jegyeladási tevékenységet végeznek (2.1. és 2.2. pontok); a terminálnév terminálon az egyik pultban a felperes kizárólag a cég1 légitársaság repülőgépeire szóló repülőjegyeket értékesít és vállalja, hogy ezt a pultot a korábbiak szerint a cég1 légitársaság által meghatározott szabványok, ábrák, színek és egyéb követelmények szerint alakítja ki és végzi a jegyeladási tevékenységet (2.3. pont); a pultok működtetésével együtt járó minden díj, költség, továbbá a jegyeladási tevékenység végzésével együtt járó minden egyéb díj, költség kizárólag az I. rendű felperest terheli (2.4. pont); a felperes a jegyeladási tevékenység végzéséért, ideértve a jegymódosítást is, havonta 2.400.000 forint + áfa díjazásra jogosult, amely átalánydíjazás, így arra a felperes abban az esetben is jogosult, amennyiben egyetlenegy jegyet sem értékesít (2.7. pont); a jegyeladási tevékenység végzéséért a felperes semmilyen további díjra, költségterítésre, jutalékra nem jogosult (2.8. pont); a 2.7. pontban meghatározott díjat az alperes a tárgyhót követő hónap 10. napjáig kiállított számla, valamint a 2.11. pont szerint kiállított összesítő alapján fizeti meg az I. rendű felperes által meghatározott bankszámlára a számla kézhezvételét követő 8 napon belül (2.9. pont).

A 2.14. pont úgy rendelkezett, a jelen Módosítás az aláírása napján lép hatályba és határozatlan időre szól; azt egyik fél sem jogosult egyoldalúan megszüntetni addig, amíg a cég1 és az alperes között Megállapodás van hatályban; a cég1 és az alperes között mindenkor érvényben lévő megállapodás bármely okból való megszűnését vagy megszüntetését követően a jelen módosítást bármelyik fél jogosult a másikhoz címzetten 30 napos felmondási idő mellett, indokolás nélkül felmondani.

A 2.15. pont azt is rögzítette, a jelen módosítás a felek közötti teljes megállapodást tartalmazza és hatálytalanít minden, a felek között a jegyeladás tárgyában korábban született bármely megállapodást.

A vegyes rendelkezések körében a 3.1. pont azt tartalmazta, hogy a megállapodás neve jelen módosítással nem érintett rendelkezései változatlan tartalommal hatályban maradnak. (33/F/43/1.)

Ugyancsak 2015. február 2-i keltezéssel az I. rendű felperes és az alperes egy Szándéknyilatkozatot is aláírtak, amelyben „az egyértelműség kedvéért” azt rögzítették, hogy a közöttük 2015. február 2. napján a jegyeladási tevékenység vonatkozásában létrejött Módosítás kizárólag cég1 részére végzett jegyeladási tevékenység kondícióit tartalmazza; az alperes alperes bármikor jogosult a Szolgáltató I. rendű felperest bármely más légitársaság számára jegyeladási tevékenység végzésével megbízni, amely esetben az I. rendű felperes vállalja, hogy a jegyeladási tevékenységet az alperes és az adott légitársaság között létrejött szerződés kondíciói szerint végzi. (33/F/44.)

A cég1 2015 februárjában tendert írt ki a földi kiszolgálási feladatok ellátására, amelyre az alperest és az I. rendű felperest is meghívta.

Az alperes és az I. rendű felperes 2015. március 13-i keltezéssel írásba foglalt Konzorciumi Megállapodást kötöttek, amelyben az Előzmények körében egyebek mellett rögzítették: 2012. november 1-jén megállapodás nevet kötöttek az alperes és a cég1 légitársaság közötti 2012. évi cég1 Megállapodással azonos tartalommal; 2012. november 1. napja óta jó üzleti és gazdasági kapcsolatban állnak egymással, amelyet a jövőben is fenn kívánnak tartani (A és B pontok); a légitársaság által kiírt tenderen indulni kívánnak (D pont); együttműködésük részletes szabályait a jelen megállapodásban kívánják rögzíteni (1. pont).

A 2.1. pontban abban állapodtak meg, hogy a tenderen akként indulnak közösen, hogy a „ramp handling” szolgáltatást az alperes (2.1.1. pont), míg a „passenger handling” szolgáltatást az I. rendű felperes (2.1.2. pont) végzi.

A 2.7. pontban feltétlen és visszavonhatatlan kötelezettséget vállaltak arra, hogy amennyiben a tenderen eredményesen szerepelnek, vagyis a cég1 földi kiszolgálási tevékenységre vonatkozóan a légitársasággal szerződést kötnek, úgy egymással alvállalkozói szerződést létesítenek a 2.1.1., illetve a 2.1.2. pontban meghatározott szolgáltatások nyújtására; alvállalkozói-fővállalkozói státuszukat az határozza meg, hogy a légitársasággal melyikük köt szerződést a földi kiszolgálási tevékenységre vonatkozóan. (1/F/3. és 90/A/1.)

Az alperes mint alperes és az I. rendű felperes mint Szolgáltató 2015. június 1-i keltezéssel újabb szerződést írtak alá. Ebben Előzményként utaltak a közöttük létrejött 2012. évi megállapodás nevera és arra, hogy azt 2015. február 2-i hatállyal a jegyeladási tevékenység vonatkozásában módosították; rögzítették, hogy a jegyeladási szolgáltatás nyújtása közös érdekük, e megállapodást erre tekintettel kötik.

A továbbiakban megállapodtak abban, hogy az I. rendű felperes terheinek csökkentése és a jegyeladási szolgáltatás végzésének folytatása érdekében az alperes akként járul hozzá az I. rendű felperes költségeihez, hogy számla ellenében legkésőbb 2016. január 1-jéig 130.000 euró + áfa összeget fizet részére, amely kizárólag a pultok átalakítására, felújítására, illetve a jegyeladási tevékenység költségeinek a csökkentésére használható fel. (33/F/43/2.)

A cég1 a földi kiszolgálási tevékenység 2015. november 1-től 2020. október 31-ig történő ellátására 2015. szeptember 2-án a tenderen nyertes alperessel mint alperesi szolgáltatóval kötött szerződést (2015. évi cég1 Megállapodás).

Az alperes által teljesítendő szolgáltatásokat és az azokért járó díjakat a szerződés 1. pontja határozta meg. A szolgáltatások alvállalkozásba adásának szabályait tartalmazó 4. pont egyebek mellett rögzítette, a alperesi szolgáltató a légitársaság előzetes hozzájárulásával adhatja alvállalkozásba a szerződés tárgyát képező szolgáltatások valamelyikét és felel azért, hogy ezen szolgáltatások megfelelőek legyenek, mintha azokat a alperesi szolgáltató biztosítaná; a légitársaság jogosult a hozzájárulását visszavonni; a légitársaság hozzájárul ahhoz, hogy az utasok kiszolgálása és az értékesítési feladatok ellátása szolgáltatások az I. rendű felperes részére kerüljenek alvállalkozásba adásra. (80/A/1.)

Ezt követően az I. rendű felperes és az alperes képviselői személyesen és levelezés útján egyeztetéseket folytattak a 2015. évi cég1 Megállapodás szerinti utaskezelési, értékesítési (jegy, extra szolgáltatás) feladatok I. rendű felperes részére történő alvállalkozásba adásáról szóló újabb megállapodás neve megkötése érdekében.

2015. november 1-jén az alperes mint alperes és az I. rendű felperes mint Szolgáltató 2015. november 1-től 2020. október 31-éig terjedő határozott időtartamra szóló megállapodás nevet kötöttek az alperes által a cég1 részére teljesítendő földi kiszolgálási feladatok egy részének alvállalkozóként történő I. rendű felperesi teljesítése tárgyában (2015. évi megállapodás neve).

A bevezető rendelkezések között egyebek mellett rögzítették, az alperes mint alperes ügyfeleként a cég1 légitársaság menetrend szerinti járatokat működtet a repülőtér neven; az I. rendű felperes az alperes alvállalkozójaként szolgáltatásokat kíván nyújtani az alperesnek, amely szolgáltatásokat az alperes mint fővállalkozó igénybe kívánja venni a cég1 légitársasággal szemben fennálló szerződéses kötelezettségei teljesítése érdekében; a felek a jelen Megállapodásban rögzített szolgáltatásokra vonatkozóan meg kívánják határozni együttműködésük feltételeit.

Az 1. cikk a „jegyértékesítés” fogalmát akként határozta meg, hogy az „az Utas részére történt foglalást jelenti, amelyet a Szolgáltató végez külön szerződés szerint”.

A 2. cikk szerint az I. rendű felperes mint Szolgáltató által teljesítendő földi kiszolgálási szolgáltatások az alábbi szolgáltatásokat foglalták magukban: 2.1.1. az utasok előzetes

szűrése; 2.1.2. az utasok ellenőrzése; 2.1.3. menetjegyek értékesítése (E szolgáltatás feltételeit külön szerződés tartalmazza.); 2.1.4. a légitársaság képviselője; a 2.1.5. utasfelvétel; a 2.1.6. utasszolgálat.

A szolgáltatás neve rendszer használatára vonatkozó szabályokat az 5. cikk rögzítette. Az 5.1. pont úgy rendelkezett, a cég1 az alperesen (alperes) keresztül nyújt hozzáférést az I. rendű felperesnek (Szolgáltató) a szolgáltatás neve-hez a jelen megállapodásban foglalt szerződéses kötelezettségének teljesítése céljából, azzal a feltétellel, hogy a Szolgáltató kizárólag a Repülőtéri Jegykiadó Központban lesz jogosult a szolgáltatás neve használatára, továbbá csak azon alkalmazottai által, akik nevét a alperes (az alperes) keresztül időről időre írásban közli a cég1-rel.

A megállapodás hatályára vonatkozó 6. cikkben rögzített 6.2. pont a Megállapodás bármelyik fél részéről, a másik félhez címzett rendes felmondással, a Megállapodás időtartamának a lejártát megelőzően történő megszüntetése feltételeiről rendelkezett; a 6.3. pont értelmében a Megállapodás akkor is megszűnik, ha lejár a cég1 és az alperes között a földi kiszolgálási szolgáltatások nyújtására létrejött szerződés, vagy azt bármelyik fél megszünteti, illetve a cég1 beszünteti a járatok működtetését a repülőtérre vagy a repülőtérrel. A 6.4. pont szerint abban az esetben, ha a cég1 megszünteti a közte és a földi alperes (az alperes) között létrejött megállapodás nevét, a jelen Megállapodás vagy annak részei is automatikusan megszűnnek, anélkül, hogy a felek további jogi lépéseket tennének.

A fizetések teljesítését szabályozó 11. cikk rendelkezései körében a 11.2. pont meghatározta a megállapodás alapján nyújtott szolgáltatásokért az I. rendű felperesnek járó díjat, amelyet az alperes a 11.3. és 11.4. pontokban foglaltak szerint a havi rendszerességgel, a számla kézhezvételétől számított harminc napon belül tartozott kiegyenlíteni.

A 13. cikkben foglalt egyéb rendelkezések körében a 13.7. pont a következő „teljességi klauzulát” is rögzítette: ezen Megállapodás (a benne hivatkozott valamennyi dokumentummal együtt) a felek között létrejött megállapodás valamennyi feltételét teljeskörűen tartalmazza, és minden korábbi megállapodást, szándéknyilatkozatot és kötelezettségvállalást hatálytalanít, amely a Szerződés tárgya tekintetében a felek között a jelen Megállapodás aláírásának napja előtt jött létre. (5/F/1.)

A 2015. évi megállapodás neve alapján 2015. december 31-éig nyújtott szolgáltatásokról kiállított I. rendű felperesi számlákat az alperes befogadta és kiegyenlítette, ezt követően a 2016. év januári, februári és márciusi időszakára kiállított számlák kiegyenlítését megtagadta és ezeket a számlákat visszaküldte arra hivatkozva, hogy az I. rendű felperes a 2015. évi megállapodás neve díjazásra vonatkozó rendelkezéseinek téves értelmezése alapján állította ki számláit.

A cég1 az alperesnek 2017. június 30-án kézbesített írásbeli nyilatkozatával 90 napos felmondási idővel 2017. szeptember 28. napjára felmondta az alperessel megkötött 2015. évi cég1 Megállapodást.

Az alperes 2017. július 3-án kelt levelében tájékoztatta az I. rendű felperest a 2015. évi cég1 Megállapodás légitársaság részéről történt felmondásáról és arról, hogy annak hatálya a közte és az I. rendű felperes közötti 2015. évi megállapodás neve 6.3. és 6.4. pontjaira tekintettel erre a megállapodásra is kiterjed, így a 2015. évi cég1 Megállapodás felmondásának az alperessel történt közlését követő 90. napon a 2015. évi cég1 szerződés szerinti földi kiszolgálási feladatok egy részének az I. rendű felperes által alvállalkozásban történő ellátására vonatkozó 2015. évi megállapodás neve is megszűnik. (33/F/41.)

Miután az I. rendű felperes az alperesnek küldött 2017. szeptember 12-i levelében a 2012. évi szerződés nevel tárgyában az alperessel 2015. február 2-án megkötött megállapodásra, mint önálló Jegyértékesítési Megállapodásra hivatkozva vitatta, hogy a 2015. évi cég1 Megállapodásnak a légitársaság részéről történt felmondása a 2015. évi megállapodás nevesal együtt a 2015. február 2-án létrejött Jegyértékesítési Megállapodás és annak alapján a közte és az alperes között fennálló jegyértékesítési jogviszony megszűnését is eredményezi, az alperes 2017. szeptember 19-én kelt válaszlevelében közölte az I. rendű felperessel, hogy a 2015. évi megállapodás neve az annak 17.3. pontjában foglalt teljességi klauzulára tekintettel módosította és újraszabályozta a 2012. évi szerződés nevel megnevezésű okiratban a jegyeladási tevékenység tárgyában 2015. február 2-án határozatlan időre létrejött megállapodást, amely alapján 2015. november 1-jét megelőzően az I. rendű felperes jegyeladási szolgáltatást nyújtott az alperesnek; a 2015. évi megállapodás neve 2.1.3. pontja értelmében a felek kizárólag a jegyeladási szolgáltatás részletei (feltételei) tekintetében kívánták továbbra is hatályban tartani a 2015. február 2-i megállapodásukat, egyebekben a felek jegyértékesítési jogviszonyára, így annak megszűnésére is a 2015. évi megállapodás neve rendelkezései az irányadóak; minderre tekintettel 2017. szeptember 28-i hatállyal a 2015. évi megállapodás neve megszűnésével az I. rendű felperes és az alperes közötti jegyértékesítési jogviszony is megszűnik. (33/F/45/1.)

Az alperes 2017. szeptember 9-én kelt levelében – a korábbi felszólítás eredménytelenségére tekintettel – ismételten felszólította az I. rendű felperest arra, hogy a közöttük fennálló valamennyi jogviszony 2017. szeptember 27-i hatállyal (a 2017. szeptember 19-i levélben foglaltak szerint) történő megszűnésével összefüggő elszámolási, átadási és egyéb kötelezettségeinek tegyen eleget.

Egyúttal – arra az esetre, ha a 2015. évi cég1 Megállapodás felmondása mégsem eredményezné a közte és az I. rendű felperes közötti 2015. évi megállapodás neve tárgyát képező szolgáltatások tekintetében fennálló jogviszony megszűnését – a 2015. évi megállapodás neve 10.1. pontjának ismételt és súlyos I. rendű felperesi megsértésére hivatkozással 2017. szeptember 28-án 24.00 órakor beálló hatállyal felmondta a 2015. évi megállapodás nevet azzal, hogy a felmondás a közöttük esetlegesen fennálló valamennyi egyéb jogviszonyra is kiterjed. (33/F/45/2.)

Az I. rendű felperes 2017. október 3-án kelt, az alperesnek címzett levelében azonnali hatállyal felmondta a jegyeladási szolgáltatás tárgyában az alperessel 2015. február 2-án

megkötött szerződést. Az erre alapul szolgáló szerződésszegő alperesi magatartást abban jelölte meg, hogy az alperes 2017. szeptember 29. napjától nem tette lehetővé számára a Jegyértékesítési Megállapodás szerinti tevékenység végzését, nem biztosította a hozzáférést a jegyeladási (szolgáltatás neve) rendszerhez. (33/F/47.)

II.

Az I. rendű felperes a módosított keresetében az alperest a vállalkozói díj jogcímén 127.583.135 forint megfizetésére kérte kötelezni a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:238. §-a és a 2015. évi megállapodás neve alapján (elsődleges kereseti kérelem); emellett a közte és az alperes közötti 2012. évi megállapodás neve jegyeladási tevékenységre vonatkozó rendelkezései módosítása tárgyában 2015. február 2-án létrejött megállapodásba foglalt jegyértékesítési szerződés megszegésével okozott kár megtérítése jogcímén, a Ptk. 6:142. §-a alapján az alperest 1.297.177.337 forint és járulékai megfizetésére is kérte kötelezni (másodlagos kereseti kérelem).

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Az elsődleges kereseti kérelmet a jogalap tekintetében vitatta, leszállított összegét nem tette vitássá, ugyanakkor azzal szemben 102.825.577 forint erejéig különböző jogcímenek beszámítási kifogást terjesztett elő. A másodlagos kereseti kérelmet – indokait részletesen kifejtve – jogalapjában és összecszerülésében is vitatta.

Az alperes viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben az I. rendű felperest kiszolgálási díj jogcímén 889.354.188 forint megfizetésére kérte kötelezni (elsődleges viszontkereset). Arra az esetre, ha az nyerne megállapítást, hogy a 2015. évi megállapodás neve a vállalkozói díj tekintetében a felperesi előadás szerinti megállapodást tartalmaz, a Ptk. 6:98. §-a alapján kérte e rendelkezés feltűnő értékaránytalanság miatti érvénytelenségének a megállapítását és az általa előadottak szerinti módosított tartalommal történő érvényessé nyilvánítását (másodlagos viszontkereset). Az érvénytelenség körében a jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségre is hivatkozott.

Az I. rendű felperes az alperes beszámítási kifogásának és viszontkereseteinek megalapozottságát egyaránt vitatta és kérte azok elutasítását.

Az elsőfokú bíróság 2019. november 19-én 105-II. sorszám alatt rész- és rész-közbenső ítéletet hozott, amelyben megállapította, hogy a 2015. évi megállapodás neve alapján a felperest járatonként milyen mértékű díjazás illeti meg; az alperes érvénytelenségi viszontkeresetét elutasította; az alperest az I. rendű felperes részére 500.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2020. szeptember 8-án meghozott 10.Gf.40.070/2020/16-III. számú végzésével az elsőfokú bíróság rész- és rész-közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására és újabb határozat hozatalára utasította. Határozata indokolásában egyebek között rámutatott, a szemben álló igények tekintetében a jogalap körében is fennálló szoros összefüggés miatt az elsődleges kereseti kérelem jogalapja vonatkozásában a közbenső ítélet meghozatalának eljárásjogi feltételei nem állnak fenn; az alperes nyilatkozatai alapján nem volt egyértelműen megállapítható, hogy a jó erkölcsbe ütközés miatti semmisségre hivatkozását az alperes viszontkeresete részeként vagy viszontkeresetként el nem bírálható kifogásként terjesztette elő, emiatt a semmisségi kifogás mint viszontkereset részítélettel történt elbírálása ugyancsak jogszabálysértő; a folytatólagos eljárásban az elsőfokú bíróságnak azt is tisztáznia kell, hogy a jó erkölcsbe ütközés miatti semmisségre az alperes viszontkeresetben, vagy kifogásként hivatkozik.

III.

A 2020. július 8. napjától felszámolás alatt álló alperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban az I. rendű felperes hitelezői igényként bejelentett perbeli követelését a felszámoló a 2011. évi CXCVII. törvény (Cstv.) 57. § (1) bekezdés d) pontjába tartozó követelésként nyilvántartásba vette.

A folytatódó elsőfokú eljárásban az elsőfokú bíróság 2021. március 5-én jogerőre emelkedett 169. sorszámú végzésével az 1952. évi III. törvény (rPp.) 62. § (1) bekezdése alapján megállapította a II. rendű felperes perbelépését, és azt, hogy a per a továbbiakban az I. rendű és a II. rendű felperesek, valamint az alperes között van folyamatban.

A II. rendű felperes az elsődleges kereseti kérelmet az I. rendű felperes által korábban előterjesztettek szerint változatlanul fenntartotta.

A másodlagos kereseti kérelmet összecszerűségében leszállítva akként tartotta fenn, hogy az alperest szerződésszegéssel okozott kár jogcímén 683.297.916 forint elmaradt haszon és járulékai megfizetésére kérte kötelezni.

A másodlagos kereseti kérelem jogalapja körében az I. rendű felperes által korábban előadottakat fenntartva hangsúlyozta, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a 2012. évi megállapodás neve jegyeladási tevékenységre vonatkozó rendelkezései módosítása tárgyában 2015. február 2-án megkötött megállapodásba foglaltan a cég1 részére teljesítendő földi kiszolgálási szolgáltatásokhoz kapcsolódó, ugyanakkor a 2012. évi megállapodás nevetől és a 2015. évi megállapodás nevetől egyaránt elkülönülő önálló, határozatlan idejű jegyértékesítési szerződéses jogviszony jött létre az I. rendű felperes és az alperes között, amely sem a 2012. évi, sem a 2015. évi megállapodás neve megszűnésével nem szűnt meg automatikusan, amit a következők támasztanak alá: a 2015. február 2-i

megállapodás az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatásával összefüggésben minden olyan lényeges tartalmi elemről rendelkezett, amely a szerződés létrejöttéhez szükséges; a jegyértékesítési szerződés időbeli hatályát illetően a megállapodás 2.14. pontja a felek között a jegyeladási szolgáltatás tekintetében fennálló jogviszony megszüntetésére nézve a határozott időre, 2015. október 31-ig szóló 2012. évi megállapodás nevében foglaltaktól eltérően úgy rendelkezett, hogy az határozatlan idejű, ugyanannak a szerződéses jogviszonynak az időbeli hatálya pedig nyilvánvalóan nem lehet egyszerre határozott és határozatlan idejű; a 2015. február 2-i megállapodásban foglaltakat a szerződő felek a 2012. évi megállapodás neve 2015. október 31-i megszűnését követően is kölcsönösen és folyamatosan teljesítették, az annak 2.7. pontja szerinti vállalkozói díjat az I. rendű felperes havonta kiszámlázta, számláit az alperes befogadta és kiegyenlítette annak ellenére, hogy a 2015. évi megállapodás neve nem vette át szövegszerűen a 2015. február 2-i megállapodás rendelkezéseit és azzal azonos tartalommal újabb megállapodás sem került megkötésre, amiből egyértelműen következik az is, hogy a 2015. február 2-i megállapodás az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatását illetően a 2015. évi megállapodás nevetől is elkülönülő, önálló szerződéses jogviszonyt hozott létre a felek között, az I. rendű felperes a jegyeladási tevékenységet ezen önálló szerződéses jogviszony alapján látta el; a 2015. évi megállapodás neve 1. cikkében a „jegyértékesítés” fogalmának definíciójában, valamint a megállapodás tárgyát képező szolgáltatásokat felsoroló 2. cikkének 2.1.3. pontjában egyaránt rögzítésre került, hogy a jegyértékesítési szolgáltatást az I. rendű felperes külön szerződés szerint végzi, e szolgáltatás feltételeit külön szerződés tartalmazza.

Tekintettel arra, hogy a 2015. évi cég1 Megállapodásnak a légitársaság részéről történt felmondás a 2015. évi megállapodás neve megszűnésével együtt – a kifejtettek szerint – nem eredményezte, nem eredményezhette automatikusan az I. rendű felperes és az alperes között fennálló jegyértékesítési jogviszony megszűnését, az alperes jogellenes és szerződésszegő magatartást tanúsított, amikor anélkül, hogy a jegyértékesítési szerződést annak 2.14. pontja szerint a 2015. évi megállapodás neve 2017. július 28-i megszűnését követően 30 napos felmondási idővel felmondta volna, 2017. szeptember 29-én 00:00 órától elzárta a felperest attól, hogy hozzáférjen a jegyértékesítési rendszerhez (szolgáltatás neve) és folytathassa a 2015. február 2-i megállapodás szerinti jegyértékesítési szolgáltatási tevékenységét. Az I. rendű alperes részéről az alperes ezen jogellenes szerződésszegő magatartása miatt került sor a 2017. október 3-i rendkívüli felmondással a jegyértékesítési szerződés megszüntetésére. Miután a jegyértékesítési szerződés az alperes jogellenes, szerződésszegő magatartása miatt szűnt meg, köteles megtéríteni azt a kárt, amely az I. rendű felperest érte annak következtében, hogy az alperes szerződésszegése folytán elesett a jegyértékesítési szerződés 2.7. pontja alapján teljesítendő jegyértékesítési szolgáltatása ellenértékeként neki járó díjazástól, valamint – a 2015. évi megállapodás neve alapján – a jegyeladási tevékenységhez közvetlenül kapcsolódó egyéb szolgáltatások díjától.

Az összecszerűségre nézve annak alperesi vitatására tekintettel a II. rendű felperes igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta.

Az alperes az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelemre nézve egyaránt a korábban már előadottak szerint fenntartotta az ellenkérelmét.

A másodlagos kereseti kérelem jogalapját illetően a felperesi előadással szemben állította, a 2012. évi megállapodás neve és az annak módosítása tárgyában 2015. február 2-án megkötött megállapodás rendelkezéseinek együttes értelmezésével egyértelműen megállapítható, hogy a 2015. február 2-i megállapodásukkal a szerződő felek az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 240. § (1) és (2) bekezdéseinek megfelelően a 2012. évi megállapodás nevet módosították az I. rendű felperes jegyeladási szolgáltatására vonatkozó részében akként, hogy meghatározták a jegyeladási szolgáltatás módosult feltételeit. A módosító megállapodás kizárólag ebben a tekintetben eredményezte a szerződő felek között a 2012. évi megállapodás nevesal létrejött jogviszony módosítását, az az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatása tekintetében nem hozott létre a 2012. évi megállapodás nevetől elkülönülő, önálló jogviszonyt. A 2015. február 2-i megállapodás 2. pontjában és 3.1. pontjában foglaltak mellett a szerződő felek által ugyanezen a napon aláírt Szándéknyilatkozat tartalma is ezt támasztja alá.

A 2012. évi megállapodás neve 7.3. pontjában írtakra tekintettel pedig nem lehet kétséges az sem, hogy a felek eredeti szerződéses akarata arra irányult, hogy az I. rendű felperes jegyeladási tevékenységére is kiterjedő alvállalkozási szerződésük hatályát addig tartsák fenn, amíg a cég1 részére nyújtandó földi kiszolgálási tevékenység tárgyában az alperes és a légitársaság között a 2012. évi cég1 Megállapodással létrejött – az I. rendű felperes és az alperes közötti 2012. évi megállapodás neve alapját képező – fővállalkozási jogviszony fennáll. A 2012. évi megállapodás nevet módosító 2015. február 2-i megállapodás 2.14. pontjának ezzel ellentétes rendelkezései ezért – a felek eredeti szerződéses akaratára tekintettel – csakis akként értelmezhető, hogy a Módosításban szabályozott jegyértékesítési (ticketing) jogviszonyt is a 2012. évi megállapodás neve időbeli hatályával azonos időtartamra kívánták létrehozni.

A 2015. február 2-i megállapodás és a 2015. évi megállapodás neve kapcsolatát illetően az alperes kifejtette, a 2015. évi megállapodás neve 13.1. pontjában rögzített teljességi klauzulára figyelemmel nem lehet kétséges, hogy a 2015. évi megállapodás neve teljes egészében, a jegyértékesítési szolgáltatásra is kiterjedően újrászabályozta az I. rendű felperes és az alperes közötti alvállalkozói jogviszonyt – amely az alperes és a légitársaság közötti 2015. évi cég1 Megállapodáson, mint fővállalkozási szerződésen alapult –, amelynek következtében az I. rendű felperes jegyeladási tevékenysége vonatkozásában 2015. február 2-án megkötött – a 2012. évi megállapodás nevet módosító – szerződés is megszűnt. Eltérő következtetés a 2015. évi megállapodás neve 2.1.3. pontjának azon rendelkezéséből sem vonható le, hogy a jegyértékesítési szolgáltatás feltételeit külön szerződés tartalmazza, mivel e szerződés konkrétan nem került megnevezésre, ugyanakkor a jegyértékesítési szolgáltatást kifejezetten a 2015. évi megállapodás neve hatálya alá tartozónak minősíti.

Az alperes véleménye szerint mindebből az következik, hogy az I. rendű felperes és az alperes közötti jegyértékesítési jogviszony egészére, így annak a megszűnésére is a 2015. évi megállapodás neve rendelkezései az irányadóak, ezért a 2015. évi megállapodás nevenak a 2015. évi cég1 Megállapodás légitársaság részéről történt felmondásával bekövetkezett 2017. szeptember 28-i megszűnésével az I. rendű felperes és az alperes közötti jegyértékesítési jogviszony is megszűnt, így az alperes terhére a keresetben állított jogellenes, szerződésszegő magatartás nem állapítható meg.

Az alperes véleménye szerint továbbá a közte és az I. rendű felperes között a jegyértékesítési szolgáltatások tekintetében fennálló jogviszony a 2015. évi megállapodás neve

megszűnésével akkor is automatikusan megszűnt, ha az nyerne megállapítást, hogy a 2015. február 2-i megállapodás a 2015. évi megállapodás neve megkötését követően is hatályban maradt, figyelemmel a 2015. évi megállapodás neve 6.4. pontjára, amelynek értelmében a 2015. évi cég1 Megállapodás bármely okból történő megszűnése esetén a 2015. évi megállapodás neve részét képező valamennyi megállapodás – így nyilvánvalóan a jegyértékesítési szolgáltatást szabályozó esetleges külön megállapodás is – automatikusan megszűnik.

A másodlagos kereseti kérelem összecszerúsége körében az alperes nem ellenezte a II. rendű felperes által indítványozott szakértői bizonyítást, azt maga is szükségesnek tartotta.

Az alperes a beszámítási kifogását és az elsődleges viszontkeresetét változatlanul fenntartotta, a másodlagos viszontkeresetet akként módosította, hogy kizárólag a viszontkeresettel támadott szerződéses rendelkezés jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségének a megállapítását kérte.

Az I. rendű és a II. rendű felperesek az alperes beszámítási kifogásának és viszontkereseteinek az elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a II. rendű felperes elsődleges kereseti kérelmének helyt adva az alperest a II. rendű felperes részére 127.588.135 forint és 2016. augusztus 10. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a II. rendű felperes keresetét elutasította; az alperes felperesekkel szemben előterjesztett viszontkeresetét, valamint beszámítási kifogását elutasította; az alperest az I. rendű felperes részére 548.000 forint + áfa, a II. rendű felperes részére 5.580.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte; a II. rendű felperest az alperes részére 580.000 forint + áfa perköltség, az állam javára külön felhívásra 7.627.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte, továbbá úgy rendelkezett, hogy a fennmaradó 53.390.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

A II. rendű felperes másodlagos kereseti kérelmének jogalapját vizsgálva az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a II. rendű felperes azon előadását, hogy a 2015. február 2-i megállapodás az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatási tevékenységét illetően a 2012. évi megállapodás nevetől és a 2015. évi megállapodás nevetől egyaránt elkülönülő önálló jogviszonyt hozott létre a szerződő felek között, amely e megállapodás neveok egyikének a megszűnésével sem szűnt meg automatikusan.

A 2015. február 2-i megállapodás és a 2012. évi megállapodás neve egymással való összefüggését elemezve kifejtette, az I. rendű felperes mint Szolgáltató jegyeladási tevékenységére vonatkozó rendelkezéseket az I. rendű felperes és az alperes közötti 2012. évi megállapodás neve 2. cikke tartalmazta, amely megállapodás neve 2012. november 1-jétől 2015. október 31-éig volt hatályban. A 2015. február 2-i megállapodást a szerződő felek még

a 2012. évi megállapodás neve hatálya alatt, kifejezetten annak egyes rendelkezései módosítása tárgyában kötötték akként, hogy az 1. pontban a 2012. évi megállapodás neve I. rendű felperes jegyértékesítési tevékenységével kapcsolatos kérdésekről rendelkező 2. cikkét teljes egészében hatályon kívül helyezték, a 2. pontban egyebek között újraszabályozták az I. rendű felperes jegyeladási tevékenysége körébe tartozó feladatokat, e szolgáltatás végzésének a feltételeit és e szolgáltatás ellenértékeként az I. rendű felperesnek járó díjazás mértékét, esedékességét, ugyanakkor a 3. pontban kifejezetten úgy rendelkeztek, hogy a 2012. évi megállapodás nevenak a Módosítással nem érintett rendelkezései változatlan tartalommal hatályban maradnak. Álláspontja szerint mindezekre tekintettel egyértelműen megállapítható, hogy a 2015. február 2-i megállapodással a szerződő felek a 2012. évi megállapodás neveukat módosították, így arra – a módosítással érintett 2012. évi megállapodás neve keletkezésének az időpontjára tekintettel – az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései az irányadók.

A továbbiakban rámutatott, a 2012. évi megállapodás neve 7.3. pontja kifejezett rendelkezést tartalmazott arra nézve, hogy a cég1 és az alperes közötti fővállalkozási szerződés – a 2012. évi cég1 Megállapodás – bármely okból történő megszűnése az alperes és az I. rendű felperes közötti alvállalkozói szerződés – a 2012. évi megállapodás neve – megszűnését is eredményezi. Kétségtelen, hogy a 2015. február 2-i megállapodás 2.14. pontja a Módosítás hatályára, megszűnésére, megszüntetésére nézve a 2012. évi megállapodás nevében foglaltaktól eltérő tartalmú rendelkezéseket rögzített, e rendelkezéseket azonban a Módosítás további rendelkezéseivel és a 2012. évi megállapodás nevenak a Módosítással nem érintett rendelkezéseivel együttesen értelmezve nyilvánvaló, hogy a felek ügyleti akarata kizárólag arra irányult, hogy a 2015. február 2-i megállapodás a 2012. évi megállapodás neve hatálya alatt ne legyen megszüntethető, annak felmondhatóságát azonban nem az alperes és a cég1 között a földi kiszolgálási szolgáltatások tekintetében létrejött fővállalkozói szerződéses jogviszony fennálltának a teljes időtartamára zárta ki.

A 2015. február 2-i megállapodás és a 2015. évi megállapodás neve kapcsolatának vizsgálata körében az elsőfokú bíróság rögzítette, a 2015. évi megállapodás neve megkötésével az alperes és az I. rendű felperes a cég1 légitársaság földi kiszolgálásához kapcsolódó alvállalkozói jogviszonyukat teljeskörűen újraszabályozták, annak 2.1.3. pontjában az I. rendű felperes menetjegy értékesítési (ticketing) szolgáltatását is kifejezetten e megállapodás neve hatálya alá vonták, amelyből egyértelműen az következik, hogy az I. rendű felperes és az alperes között e szolgáltatásokat illetően 2015. február 2-án létrejött megállapodás a 2015. évi megállapodás neve részévé vált, így csak annak rendelkezéseivel összhangban értelmezhető, és megszűnésére is annak rendelkezései az irányadók, illetve megszűnése nem válhat el a 2015. évi megállapodás neve megszűnésétől.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mindebből az következik, hogy a cég1 légitársaság és az alperes közötti fővállalkozói jogviszony, a 2015. évi cég1 Megállapodás légitársaság részéről történt felmondása 2017. szeptember 28-i hatállyal nem csak a 2015. évi megállapodás neve megszűnését eredményezte, hanem az alperes és az I. rendű felperes között a jegyértékesítési szolgáltatások tárgyában 2015. február 2-án létrejött megállapodás teljesítésének a lehetetlenné válását is maga után vonta, mégpedig olyan okból, amelyért a szerződő felek egyike sem felelős, így a Ptk. 6:179. § értelmében ez megállapodás is megszűnt. A megszűnés jogkövetkezményeként az I. rendű felperes a Ptk. 6:180. § (1) bekezdése értelmében kizárólag a szerződés megszűnésének időpontját megelőzően nyújtott

szolgáltatásai pénzbeni ellenértékének a megfizetésére tarthatott igényt, a szerződés megszűnéséből eredően állított kár megfizetésére ugyanakkor az alperes a Ptk. 6:142. § (1) bekezdése alapján a jogalap hiányában nem kötelezhető.

A kártérítési kereset jogalapja hiányában azösszepszerűség vizsgálatára már nem volt szükség, ezért az e körben indítványozott igazságügyi szakértői bizonyítást az elsőfokú bíróság mellőzte.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részben (87,5 %) peresztes alperest a rPp. 81. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján kötelezte a II. rendű felperes részére a jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel arányban állóan megállapított 5.500.000 forint + áfa, továbbá a korábbi másodfokú eljárás során megállapított 80.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, illetve a II. rendű felperest ugyanezen jogszabályi rendelkezések figyelembevételével kötelezte a pereszteség arányának (12,5 %) megfelelően az alperes részére 580.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A le nem rótt illeték viseléséről a 6/2013. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett akként, hogy a II. rendű felperest az állam javára 7.627.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte, míg a fennmaradó 53.390.000 forint illeték az állam terhén maradt.

Az ítélet ellen a II. rendű felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben – tartalma szerint – a másodlagos kereseti kérelmet elutasító részében kérte elsődlegesen a megváltoztatását, közbelső ítélettel a kártérítési keresettel érvényesített jog fennállásának a megállapítását, azösszepszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság eljárás folytatására és új határozat hozatalára utasítását (elsődleges fellebbezési kérelem); másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását (másodlagos fellebbezési kérelem);

mindezek mellett a II. rendű felperest az államnak külön felhívásra 7.627.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelező és a fennmaradó 53.390.000 forint eljárási illeték viseléséről rendelkező részében is kérte az ítélet megváltoztatását e rendelkezés mellőzését.

Az elsődleges és a másodlagos fellebbezési kérelmei indokolása körében a II. rendű felperes arra hivatkozott, hogy a kártérítés iránti kereseti kérelmet illetően az elsőfokú bíróság hiányosan és részben tévesen állapította meg a tényállást, a per tárgyat képező jegyértékesítési jogviszonyra nézve helytelen és ellentmondásos jogi következtetést levonva hozott a kártérítési keresetet elutasító ítéletet.

A perben tett korábbi nyilatkozatait fenntartva és részben megismételve a II. rendű felperes továbbra is állította, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű felperes és az alperes között a 2012. évi megállapodás neve I. rendű felperes jegyértékesítési tevékenységére vonatkozó rendelkezéseinek a módosítása tárgyában 2015. február 2-án megkötött megállapodással a 2012. évi megállapodás nevetől és a 2015. évi

megállapodás nevetől egyaránt elkülönülő, határozatlan időre szóló önálló jegyértékesítési jogviszony jött létre.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves és okszerűtlen értékelésével jutott ezzel ellentétes következtetésre, különös tekintettel arra a nem vitatott tényre, hogy a 2015. február 2-i megállapodásban foglaltakat a szerződő felek – az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtettek szerint – a 2012. évi megállapodás neve 2015. október 31-i megszűnését követően is folyamatosan és kölcsönösen teljesítették, amely önmagában is kizárta teszi e megállapodásnak a 2012. évi szerződés nevéként történő értelmezését, mivel nyilvánvaló, hogy valamely szerződéses jogviszony módosítása esetén a módosított szerződés megszűnésével az azt módosító megállapodás is megszűnik.

Ebből következően akkor is tévedett az elsőfokú bíróság, amikor – anélkül, hogy a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 50. § (1) bekezdésére konkrétan utalt volna, azonban nyilvánvalóan arra alapítva – azt állapította meg, hogy a 2015. február 2-i megállapodásra mint a 2012. évi megállapodás neve módosítására a módosítással érintett szerződéses kötelelem keletkezésének időpontjára tekintettel a rPtk. rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az elsőfokú ítéletnek ez a megállapítása továbbá nincs összhangban azzal, hogy az elsőfokú bíróság a 2015. február 2-i megállapodás teljesítésének lehetetlenné válására hivatkozva nem a rPtk., hanem a Ptk. rendelkezéseinek az alkalmazásával jutott arra a jogi következtetésre, hogy a szerződésszegéssel okozott kár megtérítése jogcímén az alperes marasztalásának jogszabályi feltételei nem állnak fenn. Ez az ellentmondás önmagában súlyosan jogszabálysértővé teszi az elsőfokú bíróság ítéletét.

A II. rendű a felperes véleménye szerint az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is téves, hogy a 2015. február 2-i megállapodás a 2015. évi megállapodás neve részévé vált. Ezen ténymegállapítás tekintetében az elsőfokú bíróság a nyilatkozatokhoz kötöttség elvi szintű eljárásjogi követelményét is megsértette, mivel a perben erre egyik fél sem hivatkozott.

Tévesen és iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2015. évi cég1 Megállapodás 2017. szeptember 28-i, a légitársaság felmondása folytán bekövetkezett megszűnése az I. rendű felperes és az alperes között 2015. február 2-án létrejött jegyértékesítési szerződés teljesítésének a lehetetlenné válását és ezáltal megszűnését eredményezte. A 2015. február 2-i megállapodás megkötésével ugyanis az I. rendű felperes és az alperes között a jegyértékesítési szolgáltatásra nézve egy olyan önálló jogviszony jött létre, amely sem a 2012. évi, sem a 2015. évi megállapodás neve megszűnésével nem szűnt meg. Az I. rendű felperes e szerződéses jogviszony szerinti jegyértékesítési tevékenységének továbbfolytatását az alperes azon jogellenes szerződésszegő magatartása tette lehetetlenné, hogy 2017. szeptember 29-én 00:00 órától elzárta az I. rendű felperest a szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáféréstől. Az alperes szerződésszegése szempontjából nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy 2017. szeptember 27-én kelt, az elsőfokú eljárásban az iratokhoz 204/F/3. sorszám alatt is csatolt levelében az alperes megkísérelte a jegyértékesítési szerződést 2017. szeptember 28. napjára jogellenesen felmondani.

A II. rendű felperes véleménye szerint mindezekre tekintettel nem lehet kétséges, hogy a másodlagos kereseti kérelem tárgyát képező kártérítési igény vonatkozásában az alperes kártérítési felelősségének a jogalapja megállapítható, erre nézve a közbenső ítélet meghozatalának a rPp. 213. § (3) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak, tekintettel arra is, hogy a kártérítési igény jogalapját közvetett módon az alperes is elismerte, amikor az összecszerűsége nézve maga is indítványozta a szakértői bizonyítás lefolytatását.

Az ítéletnek a le nem rótt eljárási illeték megfizetésére, viselésére vonatkozó rendelkezésével szembeni fellebbezésre nézve a II. rendű felperes egyebek között előadta, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja a kereseti illeték maximális mértékét 1.500.000 forintban állapítja meg. Ezen illetékfizetési kötelezettségének az I. rendű felperes maradéktalanul eleget tett, az elsőfokú eljárás során nem merült fel olyan további le nem rótt eljárási illeték, amelynek megfizetésére az I. rendű felperes perbeli jogutódjaként a II. rendű felperest lehetne kötelezni. Egyebekben az elsőfokú ítéletben „kirótt” eljárási illeték összege a törvényi maximumot is meghaladja.

Az alperes a per másodfokú tárgyalásán szóban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira tekintettel.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben feltárta a tényállást és abból helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kártérítési kereset megalapozatlan.

Hangsúlyozta, a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű felperes jegyeladási tevékenysége – alvállalkozói jogviszony keretében – az alperes és a cég1 közötti szerződéses jogviszonyhoz kapcsolódott, ezért a 2015. évi cég1 Szerződés légitársaság részéről történő felmondása következtében szükségképpen az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatási tevékenységének a folytatása is lehetetlenült. Ilyen tényállás mellett az alperes szerződésszegés miatti kártérítési felelőssége megállapításának sem a rPtk., sem a Ptk. rendelkezései alapján nem lehet helye. Erre tekintettel a perbeli esetben a kártérítési igény elbírálása szempontjából – a fellebbezésben előadottakkal szemben – nincs jelentősége annak, hogy a rPtk. vagy Ptk. rendelkezései az irányadók a 2015. február 2-i megállapodásra.

Az alperes továbbá előadta, bár a jelen perben irányadó rPp. 3. §-ának rendelkezései értelmében a felek kérelmei, nyilatkozatai kötik a bíróságot, a tényállás megállapításakor a bíróságnak a felek nyilatkozatait, előadásait is a rPp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a rendelkezésre álló bizonyítékokkal egybe vetve kell mérlegelnie és meggyőződése szerint kell elbírálnia, a tényállás megállapítása során tehát – a fellebbezésben előadottakkal szemben – a nyilatkozathoz kötöttség követelménye nem érvényesül.

Nyilvánvalóan alaptalanul hivatkozik a II. rendű felperes a fellebbezésében arra is, hogy az alperes közvetetten elismerte kártérítési felelőssége jogalapját, amikor úgy nyilatkozott, az összecszerűség vonatkozásában nem ellenzi a szakértői bizonyítás lefolytatását. Ez az alperesi nyilatkozat ilyen kiterjesztően nem értelmezhető, különös tekintettel arra, hogy az

elsőfokú eljárás során az alperes mindvégig, következetesen vitatta a kártérítési kereset jogalapját is.

Az elsőfokú ítéletnek a le nem rótt illetékre vonatkozó rendelkezései tekintetében egyetértett a fellebbezésben foglaltakkal.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül, az elsődleges kereseti kérelemnek helyt adó, az alperes viszontkeresetét és beszámítási kifogását elutasító, az alperest az I. rendű és a II. rendű felperesek részére perköltség megfizetésére kötelező, a rPp. 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában a jogerős részében az ítéletet nem érintette.

A fellebbezés részben, a II. rendű felperest az állam javára eljárási illeték megfizetésére kötelező és a fennmaradó eljárási illeték viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezések tekintetében megalapozott, ezt meghaladóan megalapozatlan az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bíróság a szerződésszegésből eredő kártérítési igény elbírálásához szükséges releváns tényállást feltárta és abból érdemben helytálló következtetést levonva utasította el a II. rendű felperes kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét, a döntés indokai tekintetében ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla szükségesnek tartja az elsőfokú ítélet jogi indokolásának a következők szerinti módosítását, kiegészítését.

A II. rendű felperes a Ptk. 6:142. §-a alapján érvényesít szerződésszegésből eredő (kontraktuális) kártérítési igényt az alperessel szemben, lényegében a következőket állítva: az I. rendű felperes és az alperes a 2015. február 2-i megállapodásukkal nem 2012. évi megállapodás nevet módosították az I. rendű felperes jegyeladási tevékenységére vonatkozó részében, hanem közöttük ezzel a megállapodással az I. rendű felperes jegyeladási, jegyértékesítési szolgáltatása tárgyában egy határozatlan időtartamú önálló szerződéses jogviszony jött létre, amely – a 2.14. pontban meghatározott megszűnési okok bekövetkeztének hiányában – sem a 2012. évi megállapodás neve 2015. október 31-én a határozott idő lejártával történt megszűnésével, sem a 2015. évi megállapodás neve 2017. szeptember 28-i megszűnésével nem szűnt meg;

a 2015. február 2-i megállapodás megszűnése hiányában az alperesnek 2017. szeptember 28-át követően is biztosítania kellett volna az I. rendű felperes számára a jegyértékesítési szolgáltatása nyújtásához szükséges szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáférést, ezt azonban nem tette lehetővé;

e jogellenes és szerződésszegő alperesi magatartással okozati összefüggésben az I. rendű felperest kár érte, mert elesett a 2015. február 2-i megállapodás mint jegyértékesítési szerződés alapján neki járó díjazástól, amely kárt a károkozó alperes a Ptk. 6:142. §-a alapján

köteles az I. rendű felperes helyébe lépő engedményesként a II. rendű felperesnek megtéríteni.

A felperesi előadással szemben a kártérítési igény jogalapjának vitatása körében az alperes lényegében azt állítja, hogy a 2015. február 2-i megállapodással az I. rendű felperes és az alperes a jegyeladási tevékenységre vonatkozó részében a 2012. évi megállapodás nevet módosították, ez a megállapodás az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatása tárgyában nem hozott létre közöttük a 2012. évi megállapodás neve időbeli hatályától eltérő időtartamú határozatlan idejű, önálló szerződéses jogviszonyt;

a 2012. évi megállapodás neve 2015. október 31-i megszűnését követő napon, 2015. november 1-jén hatályba lépett 2015. évi megállapodás neve megkötésével a szerződő felek teljes egészében, a jegyértékesítési szolgáltatási tevékenységre is kiterjedően újraszabályozták az I. rendű felperes és az alperes közötti, a 2015. évi cég1 Megállapodáson alapuló alvállalkozói jogviszonyt, ezzel a 2015. február 2-i megállapodás is megszűnt, a felek jogviszonyára, annak időbeli hatályára a jegyértékesítési szolgáltatás vonatkozásában is a 2015. évi megállapodás neve rendelkezései az irányadóak;

a 2015. évi megállapodás neve nem vitásan 2017. szeptember 28-i hatállyal bekövetkezett megszűnésével az I. rendű felperes és az alperes közötti alvállalkozói jogviszony a jegyértékesítési szolgáltatást illetően is megszűnt, ezt követően az alperes már nem volt köteles hozzáférést biztosítani az I. rendű felperes számára a szolgáltatás neve rendszerhez, így az sem állapítható meg, hogy a keresetben állított szerződésszegő magatartást tanúsított volna;

a 2015. február 2-i megállapodás 2015. november 1-jét követően legfeljebb a 2015. évi megállapodás neve részeként maradhatott továbbra is hatályban, ebben az esetben azonban a 2015. évi megállapodás neve 6.4. pontjára tekintettel annak 2017. szeptember 28-i megszűnése ugyancsak a 2015. február 2-i megállapodás megszűnését eredményezte, ami szintén kizárja az alperes részéről a keresetben állított szerződésszegő magatartás tanúsítását.

Tekintettel arra, hogy a perbeli jogvita tárgyát nem a Ptk. 6:519. §-a szerinti szerződésen kívüli károkozásból eredő (deliktualis) kártérítési igény, hanem a Ptk. 6:142. §-a szerinti szerződésszegésből – az I. rendű felperes és az alperes 2015. február 2-i megállapodásának a megszegéséből – eredő (kontraktuális) kártérítési igény képezi, abból a szempontból, hogy a jogvita elbírálására a rPtk. vagy a Ptk. rendelkezései az irányadóak, nem a keresetben állított károkozó alperesi magatartás tanúsítása időpontjának (Ptké. 54. §) van jelentősége, hanem annak, hogy a keresetben állított szerződésszegő alperesi magatartás (nem tette lehetővé az I. rendű felperes számára a hozzáférést a szolgáltatás neve rendszerhez) a Ptk. hatálybalépésekor már fennálló vagy azt következően keletkezett szerződéses jogviszonyhoz kapcsolódik.

A Ptké. 1. §-ában és 50. § (1) bekezdésében foglaltakból következően a perbeli kártérítési igény elbírálására a Ptk. rendelkezései abban az esetben irányadóak, ha megállapítható, hogy a 2015. február 2-i megállapodásba foglaltan a szerződő felek között a 2012. évi

megállapodás nevében foglaltakhoz képest egy új, önálló szerződéses jogviszony jött létre a jegyeladási tevékenység tekintetében, illetve ha az állapítható meg, hogy a 2015. évi megállapodás neve megkötésével a szerződő felek alvállalkozói jogviszonyukat a jegyértékesítési tevékenységre is kiterjedően olyan módon szabályozták újra, hogy azon kérdésekre nézve, amelyekről a 2015. évi megállapodás neve nem rendelkezik, a 2015. február 2-i megállapodás rendelkezéseit beillesztették a 2015. évi megállapodás nevébe és így annak részévé tették.

Ezzel szemben abban az esetben, ha a 2015. február 2-i megállapodás csupán a Ptk. 2014. március 15-i hatályba lépését megelőzően keletkezett 2012. évi megállapodás neve részbeni, a jegyeladási tevékenységet érintő módosításaként értékelendő, az annak megszegéséből eredő kártérítési igényt a rPtk. rendelkezései alkalmazásával kell elbírálni.

Az elsőfokú bíróság a 2012. évi megállapodás neve és a 2015. február 2-i megállapodás egymáshoz való viszonyának a vizsgálata során a szerződéskötés körülményeit is figyelembe véve, a szerződéses rendelkezéseket a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint együttesen értelmezve helytállóan állapította meg azt, hogy a 2015. február 2-i megállapodást a szerződő felek a 2012. évi megállapodás neve egyes rendelkezéseinek a módosítása tárgyában kötötték, ez a megállapodás az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatási tevékenysége tárgyában nem hozott létre önálló szerződéses jogviszonyt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem lehet kétséges, hogy a 2015. február 2-i megállapodással a szerződő felek az I. rendű felperes jegyeladási tevékenységére vonatkozó részében a 2012. évi megállapodás nevet módosították akként, hogy bővítették a jegyeladási tevékenység részét képező feladatok körét és részletesebben meghatározták az I. rendű felperes jegyeladási tevékenysége folytatásának a feltételeit (2.1.-2.7. pontok); a korábbinál részletesebben szabályozták azt is, hogy a jegyértékesítési szolgáltatás ellenértékéért az I. rendű felperes milyen feltételekkel, milyen esedékességgel, milyen összegű díjazásra tarthat igényt (2.7.-2.9. pontok); a jegyeladási tevékenység tekintetében a 2012. évi megállapodás nevesal létrejött szerződéses jogviszony időbeli hatályát az annak tárgyát képező egyéb szolgáltatásokra is irányadó, a megállapodás neve módosítással nem érintett 7.3. pontjában foglaltaktól eltérően állapították meg, azt ahhoz kötötték, hogy a földi kiszolgálási szolgáltatások tárgyában cég1 és az alperes között legyen érvényes és hatályos szerződés.

Önmagában abból, hogy a jegyeladási tevékenység vonatkozásában a 2012. évi megállapodás nevéon alapuló szerződéses jogviszony időbeli hatályát a 2015. február 2-i megállapodásban az egyéb szolgáltatásokra irányadó rendelkezésektől eltérően határozták meg, nem vonható le olyan következtetés, hogy e szolgáltatást illetően közöttük a 2012. évi megállapodás nevetől elkülönülő új, önálló szerződéses jogviszony jött létre, figyelemmel arra is, hogy 2015. június 1-jén az I. rendű felperes és az alperes a jegyeladási szolgáltatás I. rendű felperesre háruló terheinek csökkentése céljából megkötött szerződésükben egyértelműen és egybehangzóan a 2012. évi megállapodás neve módosításának tekintették a 2015. február 2-i megállapodásukat. A 2015. február 2-án kelt Szándéknyilatkozat tartalma is ezt támasztja alá.

Ebből a szempontból a II. rendű felperes által hivatkozott azon körülménynek sincs relevanciája, hogy a 2015. február 2-i megállapodásban foglaltakat a felek a 2012. évi

megállapodás neve 2015. október 31-i megszűnését követően is folyamatosan teljesítették, mivel – a később kifejtettek szerint – a 2015. február 2-i megállapodás mindazon rendelkezései, amelyek a 2015. évi megállapodás nevében nem szabályozott kérdésekre vonatkoztak, a 2015. november 1-jétől hatályos 2015. évi megállapodás neve részévé váltak, ettől az időponttól kezdődően alkalmazásuk, teljesítésük ezen a megállapodáson alapult.

A 2015. február 2-i megállapodás és a 2015. évi megállapodás neve közötti kapcsolatra nézve a 2015. évi megállapodás neve rendelkezéseit a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értelmezve, a szerződéskötés előzményeit, körülményeit is értékelve, azokból okszerű, megalapozott következtetést levonva ugyancsak helyesen – a rPp. 3. §-ában foglalt rendelkezések fellebbezésben állított megsértése nélkül – állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes és az I. rendű felperes a 2015. évi megállapodás neve megkötésével teljesskörűen, az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatására is kiterjedően újraszabályozták a cég1 légitársaság földi kiszolgálásához kapcsolódó alvállalkozói jogviszonyukat, annak rendelkezései (különösen a 2.3.1. pont és a jegyértékesítés 1. cikkben rögzített definíciója, valamint a 13.7. pont szerinti teljességi klauzula) alapján ugyanis nem lehet kétséges, hogy az I. rendű felperes jegyértékesítési szolgáltatását is kifejezetten a 2015. évi megállapodás neve hatálya alá vonták oly módon, hogy a 2015. február 2-i megállapodás minden olyan rendelkezése a 2015. évi megállapodás neve részévé vált, amely e megállapodás nevében nem szabályozott kérdésekről rendelkezett (a jegyértékesítési szolgáltatás részét képező feladatok köre, e tevékenység folytatásának feltételei, díjazás), míg a 2015. évi megállapodás nevében szabályozott kérdésekben, így a felek között fennálló alvállalkozói jogviszony időbeli hatályát, megszűnését illetően is, a felek jogviszonyára az I. rendű felperes jegyértékesítési tevékenységére is kiterjedően a 2015. évi megállapodás neve rendelkezéseit tekintették irányadónak.

Ezt támasztja alá az is, hogy a jegyértékesítési szolgáltatás teljesítéséhez elengedhetetlenül szükséges szolgáltatás neve rendszerhez történő I. rendű felperesi hozzáférésre nézve kizárólag a 2015. évi megállapodás neve 5.1. pontja tartalmazott rendelkezést, a 2015. február 2-i megállapodás ezt a kérdést nem szabályozta. Ez a II. rendű felperes érvelésével szemben egyúttal bizonyítja azt is, hogy a 2015. február 2-i megállapodás nem rendelkezett minden, a felek jogviszonyában a jegyértékesítési szolgáltatást illetően lényegesnek minősülő kérdésről.

A korábban már kifejtettekre is figyelemmel mindebből az következik, hogy a perbeli jogvita tárgyát képező kontraktuális kártérítési igény alapjául szolgáló, a keresetben állított szerződésszegő alperesi magatartás (nem tette lehetővé az I. rendű felperes számára a szolgáltatás neve rendszer használatát) a Ptk. 2014. március 15-i hatályba lépését követően 2015. november 1-jén keletkezett 2015. évi megállapodás nevesal létrejött szerződéses jogviszonyhoz kapcsolódik, ezért a jogvita elbírálására a Ptk. rendelkezései az irányadóak.

Ebből a szempontból a II. rendű felperes fellebbezésében előadottakkal szemben semmilyen relevanciája nincs annak, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a 2015. február 2-i megállapodásra, mint a 2012. évi megállapodás neve módosítására a rPtk. rendelkezései az irányadóak, tekintettel arra is, hogy az alperes kontraktuális kártérítési felelősségének a jogalapját az elsőfokú bíróság a Ptk. rendelkezései alapján vizsgálta és bírálta el.

A szerződésszegésből eredő (kontraktuális) kártérítési felelősségre nézve a Ptk. 6:142. §-a úgy rendelkezik, aki a szerződés megszegésével a másik félnek kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a szerződésszegést ellenőrzési körén kívül eső, a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta és nem volt elvárható, hogy a körülményt elkerülje vagy a kárt elhárítsa.

A szerződésszegésből eredő kártérítési felelősség szükségképpen, mellőzhetetlen együttes feltételei tehát a kár bekövetkezése, a szerződésszegő magatartása, valamint a kár és a magatartás közötti okozati összefüggés. A jogalap körébe tartozó ezen feltételek bármelyikének a hiánya kizárttá teszi a kontraktuális kártérítési felelősség fennállását, megállapítását, míg a feltételek teljesülése esetén a károkozó akkor mentesülhet a kártérítési felelősség alól, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a szerződésszegést olyan, az ellenőrzési körén kívül eső, elháríthatatlan körülmény okozta, amely a szerződéskötéskor nem volt előre látható.

A perbeli esetben a II. rendű felperes abban jelölte meg az alperes kártérítési felelősséget megalapozó szerződésszegő magatartását, hogy 2017. szeptember 28-át követően az I. rendű felperes és az alperes között a cég1 légitársaság földi kiszolgálásához kapcsolódóan fennálló alvállalkozói jogviszonyból eredő kötelezettségét megszegve nem tette lehetővé a hozzáférést az I. rendű felperes részére a jegyértékesítési szolgáltatás teljesítéséhez szükséges szolgáltatás neve rendszerhez.

Ugyanakkor a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján – a korábban már részletesen kifejtettek szerint – az volt megállapítható, hogy a 2015. évi megállapodás neve megkötésével a szerződő felek teljeskörűen, a jegyértékesítési szolgáltatásra is kiterjedően újraszabályozták a cég1 légitársaság földi kiszolgálásához kapcsolódó alvállalkozói jogviszonyukat, ennek során a 2015. február 2-i megállapodás minden olyan rendelkezése a 2015. évi megállapodás neve részévé vált, amely a megállapodás nevében nem szabályozott kérdésekre vonatkozott, az egyéb szerződési feltételekre pedig – így a felek közötti alvállalkozói jogviszony időbeli hatályára, megszűnésére nézve is – a 2015. évi megállapodás neve rendelkezései váltak irányadóvá.

Mindebből – a 2015. évi megállapodás neve 6.4. pontjának rendelkezéseire is tekintettel – az következik, hogy a perbeli alvállalkozói jogviszony alapjául szolgáló 2015. évi cég1 Megállapodásnak a légitársaság részéről történt felmondása folytán bekövetkező megszűnésével 2017. szeptember 28-i hatállyal a 2015. évi megállapodás neve is megszűnt, így ettől az időponttól a szerződő felek szerződéses jogai és kötelezettségei is megszűntek, a keresetben előadottakkal szemben a továbbiakban az alperest önmagában ezen okból nem terhelte, nem terhelhette az I. rendű felperessel szemben a szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáférés lehetővé tételének a kötelezettsége sem. Az alperes terhére ezért nem volt megállapítható a keresetben állított, a kártérítési felelősségét megalapozó szerződésszegő magatartás, ami önmagában kizárttá tette kártérítési felelőssége jogalapjának a megállapítását.

Nem hagyható figyelmen kívül továbbá az sem, hogy a 2015. évi megállapodás neve 5.1. pontja értelmében a szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáférést – az alperesen keresztül – a cég1 tartozott biztosítani az I. rendű felperes részére, amely körülmény ugyancsak kizárja a szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáférés lehetővé tétele elmulasztásának az alperes szerződésszegő magatartásakénti értékelését, különös tekintettel arra, a perben nem merült fel adat arra nézve – a felperesek sem állították –, hogy a cég1 légitársaság részéről a szolgáltatás neve rendszerhez való hozzáférés lehetősége az alperes számára 2017. szeptember 28-át követően is biztosított volt, az I. rendű felperes hozzáférést kizárólag az alperes magatartása hiúsította meg.

Emellett az is nyilvánvaló, hogy a légitársaság felmondása folytán a 2015. évi cég1 Megállapodás 2017. szeptember 28-i hatállyal bekövetkezett megszűnését követően az alperes és a légitársaság között már nem állt fenn olyan szerződéses jogviszony, amelynek alapján az alperes továbbra is jegyértékesítési szolgáltatást tartozott volna teljesíteni a légitársaság részére és ehhez szükség lett volna a szolgáltatás neve rendszerhez való alperesi hozzáférés légitársaság részéről történő biztosítására. Ebből pedig az következik, hogy 2017. szeptember 28-át követően az I. rendű felperes nem az alperes keresetben állított szerződésszegő magatartásával okozati összefüggésben, hanem a 2015. évi cég1 Megállapodás megszűnése miatt nem férhetett hozzá a szolgáltatás neve rendszerhez. Az alperes kártérítési felelőssége ezért az okozati összefüggés hiányában sem állapítható meg.

Érdemben ezért helytálló az elsőfokú bíróság kártérítési keresetet a jogalap hiányában elutasító ítéleti rendelkezése, és ebből fakadóan az e kereseti kérelem vonatkozásában pervesztes II. rendű felperes kötelezése az alperes részére a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel megállapított perköltség megfizetésére.

Nyilvánvalóan téves ugyanakkor az elsőfokú ítéletnek a le nem rótt eljárási illeték megfizetésével kapcsolatos rendelkezése, mivel az iratokból megállapíthatóan a jogszabályi rendelkezések szerinti eljárási illeték fizetési kötelezettségének a peres felek mindegyike maradéktalanul eleget tett, az eljárás során nem merült fel olyan eljárási illeték, amely bármelyik peres felet megillető költségkedvezmény folytán megfizetése hiányában feljegyzésre került volna.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett részét nem érintette, a II. rendű felperes kártérítés megfizetése iránti kereseti kérelmét elutasító, valamint a II. rendű felperest az alperes részére perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján – részben eltérő, kiegészített és módosított indokolással – helyben hagyta, a II. rendű felperest az állam javára külön felhívásra eljárási illeték megfizetésére kötelező és a fennmaradó eljárási illeték viseléséről rendelkező részét ugyancsak a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és mellőzte.

A per főtárgyára nézve a II. rendű felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával mérlegeléssel, az alperes jogi képviselője által a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányban állóan mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, amelynek megállapításakor lényeges körülményként értékelte azt, hogy az alperesi jogi képviselő a per másodfokú tárgyalásán szóban terjesztette elő fellebbezési ellenkérelmét, továbbá hogy a másodfokú eljárásban mindkét fél lényegében a korábbi perbeli nyilatkozatait ismételte meg.

A másodfokú eljárásban az I. rendű felperesnek költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2022. november 22.

Dr. Felker László s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Matosek Edina s.k.

bíró

Dr. Lupóczné dr. Krammer Edit s.k.

bíró